

Otevřený dopis panu prezidentovi Václavu Klausovi: „Prosím netvrdte, že ústavy u nás a péče o děti je na špičkové úrovni. Není tomu tak!“

Vážený pane prezidente,

píšu Vám tento dopis jako občanka, jejíž zaměstnání je vychovávat děti v dětském domově. V dětském domově pracuji čtvrtým rokem, děti z nich však znám již 12 let.

Zásadně nesouhlasím s Vašimi argumenty, jimiž jste vetoval novelu zákona o sociálně právní ochraně dětí, a jsem rozhořčena Vaší neznalostí systému péče o dítě v ČR. Nebudu zde vypisovat všechny přínosy, jež novela dětem přináší, jelikož k tomu se vyjadřují odborníci z nejrůznějších organizací v samostatném dopise vám adresovaném. V tomto dopisu Vám chci sdělit něco málo z reality dětských domovů, která není na první pohled vidět. Předpokládám, že vám nesehnali dostatek informací o dané problematice, tak vám chci předestřít alespoň kousek z každodenní situace tisíců dětí. Možná byste reagoval jinak, kdybyste věděl, viděl nebo zažil když:

- Když malé tříleté, čtyřleté, ale kolikrát i starší dítě usedavě a nezadržitelně pláče pro svou maminku nebo tatínka
- Když čtyřletá holčička pláče, drží vás kolem krku a prosí, abyste na noc nikam neodcházel
- Když Vás dvanáctiletá holka prosí, abyste tentokráte neodcházel od její čtyřleté sestřičky s horečkou, a nepředával ji „tetě“ co má přes noc na starost celý „barák“ s 40 jinými dětmi
- Když vidíte vyrůstat krásné blondáté pětileté děvčátko v postupně více a více problematickou holku, až do podoby sedmnáctileté nestabilní dívky, která neví, kdo pořádně je, neumí navázat vztah ani fungovat v těch, v nichž se spontánně ocitá, reaguje na jakoukoli frustraci hádkou, v holku, která si neumí představit, co bude, až bude muset z dětského domova odejít. A zároveň pečujete o jiné předškolní dítě a bojíte se představit si, kde bude za deset let.
- Když vidíte skupinu školáků, která vám zarputile vysvětluje, že pokud nebudou oni mlátit ostatní, budou biti oni sami, protože takhle to v „děcáku“ funguje a slabších se nikdy nikdo nezastane.
- Když se některé z dětí opakovaně ptá, kdy už půjde domů nebo jestli pro něj nemáte novou rodinu
- Když...

Pane prezidente, takto bych mohla pokračovat dál a popsat možná i několik stran. Prosím netvrdte, že ústavy u nás a péče o děti je na špičkové úrovni! Není tomu tak a tuto smutnou realitu nespraví ani zájezd k moři, ani značkové oblečení ani přesně vyvážená strava. Děti jsou z rodin odebírány zbytečně, protože se nedostatečně pracuje s rodiči, kteří aktuálně potřebují pomoc. Když už to opravdu jinak nejde a děti musí žít mimo svou rodinu, mají právo na péči milujícího člověka! Vy byste dal své dítě nebo své vnuky a vnučky do kojeneckého ústavu nebo dětského domova, kde bude samo mezi mnoha dětmi a cizími lidmi? Nebo raději do rodiny, která prošla nejrůznějšími přípravami a psychologickým prověřováním, kde se o něj bude starat jeden či dva konkrétní lidé s individuální péčí a zájmem?

Proč zavrhujete možnost najít pro více dětí tyto skvělé osobnosti, jichž si opravdu vážím a náležitě je ocenit za jejich nesmírnou otevřenost přijmout do intimního rodinného kruhu někoho, jež potřebuje péči?

Nerozumím vám. A domnívám se, že vy nerozumíte systému péče o ohrožené děti. Ale vždy je možné učit se od sebe navzájem. Pokud budete mít prostor, ráda Vám povím o zkušenostech z dětského domova, znám i velké množství lidí se zkušeností s pěstounskou péčí a jsem ochotna i já vám naslouchat.

Přesto Vás prosím, příště, než budete vetovat zákon, který není z Vašeho oboru, získejte si informace z více stran, můžete tak mnohému pomoci.

S pozdravem

Mgr. Michaela Blahutová
vychovatelka v dětském domově